

Мій Зайчику,

ця книжечка вухата,
пухнаста, куцохвоста і смішна —
до тебе, і до мами, і до тата
сьогодні усміхається вона.

Живе у ній веселий Тато Зайчик.
Іще зовсім недавно він і сам
хитрунчик був, мазунчик і пузанчик...
Авжеж — він був маленьким Зайченям!

І лагідний, і трохи розбишака —
але про це, звичайно, знає всяк:
що був би світ незатишним і бляклим
без пустунів і добрих розбишак.

*Отож у цій, у Зайчиковій, книжечці
розкаже Тато Зайчик, що було
із ним маленьким:*

*як він грався й ніжився;
яких спізнав пригод і насолод;
як виручав він друзів;
з ворогами
як вчився жити в мирі і добрі...*

*Це все було із Зайчиком — чи з нами?
І у твоїх, Зайчатку, тата й мами
було так само і пригод, і мрій,
і пустоців, і усмішок багато...*

*Ану ж бо, пригорнись до мами й тата —
і прочитайте про пригоди ці.
А потім попроси їх розказати,
які були в дитинстві мама й тато —
смішні, цікаві, радісні Зайці...*

Казочка про Зайчицю Знахідку

Жив собі Зайчик — в'ушка-сплюшка. Ходив на базарчик, грався з мушками, купував моркву й капусту хрумку, а іноді гризав кору в садку. Одне слово, жив, як усі зайці, — аж раптом надібав зернятка оці...

З базарчика якось він біг через ліс, велику морквину у торбі ніс і подумки нею вже ласував, аж раптом... спіткнувся і мало не впав.

— Ото вже роззява! — наш Зайчик шепче.

Та бачить — на стежці лежить мішечок. А в тому мішечку — зерняток зо двісті, таких маленьких, що шкода і з'їсти.

Узяв його Зайчик собі в торбину. Подумав: «Завтра у супчик вкину. Може, якась це заморська приправа, тож супчик у мене вийде на славу».

Та спробував вдома кілька на зуб і вирішив:

— Це не годиться в суп! Гірчить у роті, ще й аромату від цього нібито небагато. Не варто ними псувати страву. Краще я посаджу їх — цікаво...

А був наш Зайчик — варто сказати — трішечки, знаєте, лінкуватий. На грядці в нього все більше пусто — легше купити

моркву й капусту, аніж лопатою лапки трудити, і спинку гнути, й воду носити...

А тут його раптом як підмінили. Мов додалося в Зайчика сили. Грядку копає хвацько, на славу! Що за зернятка — дуже цікаво...

Іде Лисичка й хитро жартує:

— Уже базарчик тебе не рятує? Матимеш власну моркву й капусту. Дуже смачненькі зайчики тлусті...

Зайчик від неї сховався до хати. Каже:

— Не зможеш мене наздогнати. Лапки у мене прудкі — не загину. Я сію на грядці заморську рослину.

Каже:

— Достатньо її скуштувати — і зайчики зможуть навіть літати!

Вовчик іде і сміється:

— Зайчиську! Вже по капусту бігать неблизько? Вже тебе ніжки далеко не носять? Буде вовчатам страва хороша...

Зайчик й від нього шмигнув до хати:

— Будуть вовчата лапу смоктати! Ой, не діждешся — так просто не згину. Я сію на грядці заморську рослину. Досить листочок її скуштувати — і зайчики зможуть навіть літати...

Зайчик забув свої лінощі й пустощі. Грядки заклав і морквяні, й капустяні. Тільки ж була особливо красива та, де зростала заморська рослина.

Зайчик її поливав усе літо, й під осінь на грядці вирости... квіти!